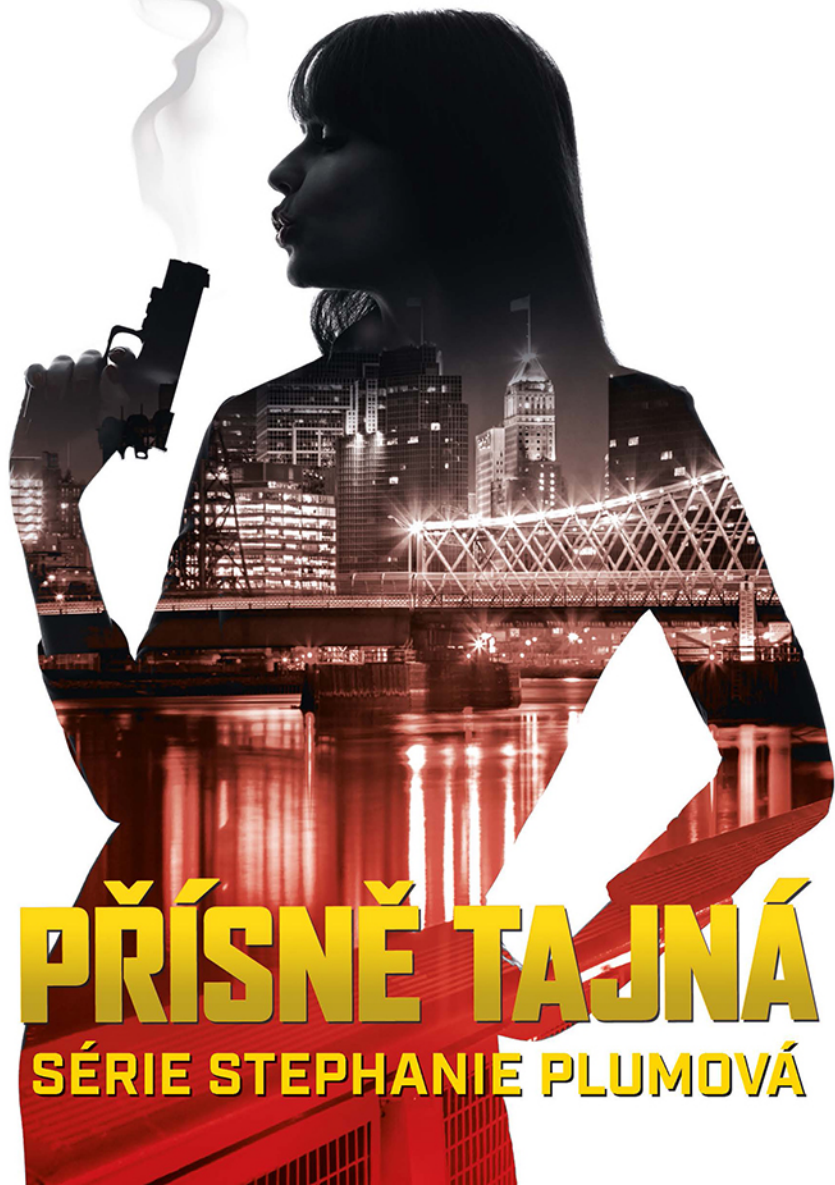

JANET
EVANOVICH

PŘÍSNĚ TAJNÁ
SÉRIE STEPHANIE PLUMOVÁ

PŘÍSNĚ TAJNÁ

Série Stephanie Plumová

Janet Evanovich

Copyright © 2014 by Evanovich, Inc.
Pros and Cons copyright © 2013 by The Gus Group LLC
This translation published by arrangement with Bantam Books,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Markéta Jansová, 2017
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2017
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-440-7 (pdf)

PŘÍSNĚ TAJNÁ

Série Stephanie Plumová

Janet Evanovich

Překlad: Markéta Jansová

JEDNA

VYSEDÁVALA JSEM NA BAROVÉ stoličce v tmavé, hlučné a předražené restauraci v Princetonu v New Jersey. Na sobě jsem měla červené šaty – příliš těsné, příliš krátké, s příliš hlubokým výstřihem. A v uchu miniaturní sluchátko, díky kterému jsem byla ve spojení s jistým chlápkiem jménem Ricardo Carlos Manoso, známým také jako Ranger.

Jmenuju se Stephanie Plumová. Většinou pracuju jako lovkyně odměn pro svého bratrance Vinnieho, ale dneska večer jsem melouchařila coby Rangerova předsunutá hlídka. Ranger šel po Emiliovi Gardim, muži, kterého mnozí považovali za nedotknutelného. Měl přátele na těch správných místech, jeho tělo střežila armáda goril, penězi si mohl topit a jeho nepřátelé často mizeli beze stopy. V Miami bylo proti němu právě dnes vzneseno obvinění z vydírání, ale místo na soudní jednání ve floridském okrese Dade se rozhodl raději dorazit

na večeři v Jersey. Což znamenalo, že ten blbeček, který byl dost pitomý na to, aby za něj složil kauci, přijde o spoustu peněz, pokud Gardiho někdo nedotáhne zpátky do vězení.

A tím blbečkem byl čistě náhodou Rangerův bratranec. Rangerovi patří Rangeman, malá bezpečnostní agentura využívající ty nejnovější špičkové technologie. Ranger se normálně nezaměřuje na týpky, kteří se vyhýbají soudu a nechávají propadnout kauci, ale dnes večer udělal výjimku. Stál po straně u vchodu do jídelny a sledoval Gardiho.

Ten na sobě měl kožené sportovní sako oblečené přes košili s potiskem červených a žlutých květin – napůl zazobanec ze South Beach, napůl chlápek nakupující v konfekci. Padesátník. Už začínal plešatět. Postavou připomínal požární hydrant. Popíjel červené víno, cpal se jehněčím žebírky, očividně se bavil a s ním tam seděli další tři muži, kteří se až příliš hlasitě smáli jeho vtípům.

Ranger byl jako obvykle v černém – perfektně padnoucí černý oblek a černá košile s rozhalenkou. Černý byl i glock, jenž měl schovaný vzadu za pasem. Ranger má dokonalé tělo. Vlasy hodně tmavě hnědé, nakrátko ostříhané. Oči tmavě hnědé a pronikavé. Jeho kůže má barvu horké čokolády, šťastné dědictví po latinskoamerických předcích. Štěnice v uchu mu ladila s odstínem pleti a byla tak téměř neviditelná.

Vedle Rangera stál Tank. Tank je ohromný, spolehlivý a smrtelně nebezpečný. Sloužil s Rangerem ve stejné zvláštní jednotce, teď je u Rangemana jeho zástupcem a kryje Rangerovi záda.

Nikoho z Gardiho kumpánů už jsem neviděla. Počkali, až se usadí u stolu, a pak zmizeli z místnosti.

„Místnost je čistá,“ hlásím Rangerovi do sluchátka.

Ranger se pohnul kupředu, nespouští ani na chvíli svou kořist z očí. Oko tygra. Není to poprvé, co mám možnost sledovat jeho naprostou koncentraci při lovu, a vždycky se mi u toho zjeví chloupky na ruce a v zátylku.

Tank byl pár kroků za ním a očima přejížděl zbytek místnosti. Ranger si rozepnul sako, aby měl lepší přístup ke zbrani a k poutům. Zastavil se Gardimu za zády, položil mu ruku na rameno a zašeptal mu něco do ucha.

Gardi jeho ruku setřásl, odsekl cosi, co jsem neslyšela, a všichni u stolu se zasmáli.

Ranger se nesmál a i na dálku mi bylo jasné, že tohle neskončí dobře. Učinil ještě jeden zdvořilý pokus, ale Gardi se rozzuřil, odstrčil ho, a vzápětí ho Ranger jediným mrštným pohybem vyzdvihl ze židle, jako když rosomák vytáhne z díry sviště.

Ve vteřině Gardiho hlava udeřila o stůl, a zatímco všichni honem sahalo po svých drincích, Ranger spoutal Gardimu ruce za zády a předal ho Tankovi. Omluvil se ostatním u stolu za vyrušení a následoval Tanka a Gardiho ven z místnosti. Celé to trvalo možná minutu.

Před restaurací stál nastartovaný vůz společnosti Rangeman, připravený odvézt Tanka a Gardiho do sídla firmy v centru Trentonu. Ráno ho dopraví na letiště a bude vydán do Miami.

Můj úkol byl splněn, a tak jsem se otočila zpátky ke své samboce. No dobře, vím, že do ní přidávají potravinářská barviva, aby byla černá. Je mi to fuk. Je to sexy. A přísahám, že černý

likér prostě chutná líp. Nejspíš bych mohla říct to samé o Rangerovi. Ne že by byl můj přítel nebo tak něco, ale měli jsme své jisté chvílky.

Dopila jsem sambuku, zaplatila účet a vydala se ven za Rangerem. SUV firmy Rangeman právě odjíždělo a Ranger na mě čekal vedle svého černého Porsche 911 Turbo.

„Zlato,“ řekl.

„Zlato“ může u Rangera znamenat celou spoustu věcí – od prostého pozdravu až po varování, že mi na rameni sedí tarantule. Dnes večer si mě předtím přeměřil od hlavy až k patě, takže jsem si byla celkem jistá, že mi tím chce naznačit, jak se mu líbí mé šaty.

Objal mě kolem ramen, naklonil se ke mně a políbil. Ten polibek byl další signál, že se mu šaty opravdu líbí. Vlastně mi tím polibkem říkal, že i když se mu ty šaty líbí, vůbec by mu nevadilo mě jich co nejdříve zbavit. A já si říkala, jaký to je skvělý nápad. Naštěstí jsme byli v Princetonu a můj byt se nacházel nejméně půl hodiny odsud, pokud bude provoz plynulý. A ten čas budu potřebovat, abych si ten nápad rozmluvila.

Ranger mě chrání přede všemi kromě jeho samého. Je jako panter pronásledující gazelu a odhánějící všechny ostatní predátory. Má rád lov. A já jsem ráda tou gazelou, i když v zájmu upřímnosti bych měla říct, že mám blíž spíš k prérijní koroptvi než ke gazele.

Ranger má rychlejší reflexy, pohotovější mozek a mnohem vyvinutější instinkty než průměrný člověk. Kůže se mi pod jeho dotekem rozpaluje a jeho polibek mi spouští v těle samé

příjemné procesy. Z vlastní zkušenosti vím, že v posteli je skvělý. Také ale vím, že má svá temná tajemství, která jsou pro něj důležitější než soukromé vztahy. A vím, že je v mém nejlepší zájmu držet si ho od těla.

Navíc mám tak trochu přítele.

Ranger vyjel z parkoviště před restaurací, zastavil na semaforu, položil mi ruku na koleno a zamířil výš.

„Ehm,“ řekla jsem.

Střelil po mně pohledem. „Problém?“

„Máš ruku na mém stehnu.“

„A?“

„Už jsme o tom přece mluvili.“

„Ale to už je dávno,“ namítl.

„Změnilo se něco?“

„Ne.“

„Tak vidíš.“

„Je to naprosto definitivní: ‚Tak vidíš?‘“

„Bohužel ano.“

„Škoda,“ řekl Ranger.

O třicet minut později zaparkoval u mého bytu a doprovodil mě ke dveřím.

„Zavolej mi, kdyby ses cítila sama,“ prohodil.

„Neboj, uložila jsem si tě jako rychlou volbu,“ odpověděla jsem.

V koutcích úst mu zacukal téměř neznatelný úsměv, letmo mě políbil a byl pryč.

Ve skutečnosti bych ho ráda pozvala dál, jenže by to nebylo vůbec moudré. Ne že bych vždycky dělala jen to, co je

moudré, ale dnes večer se mi podařilo nevrhnout se na něj a nestrhat z něho oblečení. Dva body pro Plumovou.

Odemkla jsem dveře bytu a vydala se do kuchyně pozdravit svého křečka Rexe. Rex žije v akváriu na kuchyňské lince a spí v plechovce od polévky. Když jsem ho přišla zkontrolovat, zrovna běhal ve svém kolečku.

„Nazdar,“ povídám mu. „Jak se daří?“

Rex na mě zamrkal kulatýma černýma očkami a zastříhal fousky. Větší hloubky naše konverzace nedosahují. Hodila jsem mu do klece burák a on seskočil z kolečka, nacpal si jím tvář a upaloval do své plechovky.

•••

Kancelář mého bratrance Vinnieho, lovce odměn, se nachází na Hamilton Avenue. Je to jednopatrová budova s průčelím do ulice a s několika parkovacími místy u zadního vchodu. Uvnitř je ukryta Vinnieho pracovna, v níž se zašívá před těmi, které napálil, naštvál, nakazil nějakou pohlavní chorobou nebo dostal do vězení. Vinnie vypadá jako lasička a obléká se jako pasák. Jeho žena Lucille je světice. Jeho tchán Harry, přezdíváný Kladivo, agenturu vlastní a rozhodně svou přezdívkou nezískal kvůli tomu, že by byl nadšený domácí kutil.

Když jsem vešla, Connie Rosolliová, vedoucí kanceláře a hlídací pes v jedné osobě, seděla za svým stolem.

„Tak jak to včera šlo?“ zajímala se.

„Jako po másle. Ranger napochodoval ke Gardimu, vytáhl ho ze židle a nasadil mu pouta. Žádné potíže.“

„A dál?“

„Dál nic.“

„Takže žádný nahý Ranger v tvé posteli?“

„Ne.“

„Škoda,“ poznamenala Connie.

„To mi povídej. Něco nového pro mě?“

„Máme tu jedno nedostavení se k soudu. Vysoká kauce. Jimmy Poletti.“

„To je ten prodejce automobilů, ne? Natáčí si vlastní reklamy. *Uzavřete obchod s Jimmym!*“

„Ukázalo se, že se některé jeho obchody uzavíraly za zavřenými dveřmi a figurovaly v nich nezletilé holky dovezené z Mexika.“

Vzala jsem si od Connie složku, prolisovala ji a zastavila se u Polettiho fotografie z policejního spisu. Nesmírně seriózní. Dvašedesát let. Trochu těstovitý obličej, řídnoucí šedé vlasy. Nažehlená bílá košile a pruhovaná kravata. Pěkné tmavě modré sako. Vypadal spíš jako bankéř než jako prodejce aut.

„Páni, do některých lidí by to člověk fakt neřekl.“

Dveře hlavního vchodu se rozlétly a dovnitř spadla Lula. Jejích necelých stopětašedesát centimetrů je trochu málo na to, kolik váží. Lula je černoška, která mění barvu vlasů stejně často jako jiné ženy spodní prádlo a potrpí si na elastické minisukně a prťavá upnutá tílka. Téměř bez výjimky z nich přetéká, ale zdá se, že s nimi má úspěch.

„Právě mi napařili pokutu,“ spustila. „Věřili byste tomu? Kam ten svět spěje, když už ani ženská nemůže dojet do práce bez týchle buzerace?“

„Za co byla ta pokuta?“ zeptala se Connie.

„Za překročení rychlosti.“

Podívala jsem se na Lulu. „A překročila jsi ji?“

„Sakra, jasně, že jo. Jela jsem sedmdesátkou tam, kde je padesátka, a strážník Snaživka mě stopnul. Padesátka by se měla zakázat. Moje auto se odmítá takhle ploužit. Bolí ho to.“

„Mám tu koblihy,“ ukázala Connie na bílou papírovou krabici na svém stole. „Dej si.“

Rozzářila se. „To mi zlepší náladu. Vezmu si tu s barevným sypaním. A možná jednu s čokoládovou polevou. A koukejte na tuhle lepkavou růžovou!“

Lula se zakousla do koblihy se sypaním. „Tak co se stalo včera v noci mezi tebou a tím vysokým, snědým, pekelně sexy chlápkem?“

„Zadržel Gardiho. Bez jediného výstřelu.“

„A pak?“

„Nebylo žádné ,a pak‘.“

„Cože? Chceš snad říct, že nebylo žádné ,a pak se svlékl a zamával svou kouzelnou hůlkou?‘“

„Nic takového,“ potvrdila Connie. „Žádná kouzelná hůlka. Na hůlku vůbec nedošlo.“

„Ale víš, že ji má,“ pokračovala Lula. „Tak jak to, že s ní nezamával a neproměnil tě ve šťastnou princeznu?“

Connie i Lula si mě měřily se zdviženým obočím a čekaly na vysvětlení.

„Šlo o práci,“ namítla jsem. „To nemělo co dělat s jeho... hůlkou.“

Lula kroutila hlavou. „Moc smutný. Takhle si nechat utéct příležitost. Cos měla na sobě? Nějakej nudnej pracovní kostým?“

„Ty krátké červené.“

„Ty znám,“ zahihňala se Lula. „Ty si o hůlku přímo říkají.“

Vinnie vystrčil hlavu ze své kanceláře. „Co je to tady za žvanírnu? Nemůžu v klidu přemýšlet! Proč tu vysedáváte a nejste venku na stopě nějakýmu šmejdrovi? Na Jimmyho Polettiho je vypsaná tučná odměna. Koukejte ho dotáhnout zpátky do lochu.“

Práskl za sebou dveřmi a Lula na něho vyplázla jazyk.

„Já to viděl,“ ozvalo se zevnitř zaječení. „Koukej se chovat slušně!“

„Jak to mohl vidět?“ divila se Lula.

Connie kývla směrem k nově nainstalované kameře nad Vinnieho dveřmi. „Má tu všude bezpečnostní kamery.“

Lula ukázala kameře zdvižený prostředníček.

„Tohle jsem taky viděl,“ zařval Vinnie.

Strčila jsem Polettiho složku do kabelky a hodila si ji přes rameno. „Já padám. Najít Polettiho by neměl být problém. Není to žádný anonymní gangster.“

„Vlastně je skoro televizní hvězda,“ řekla Lula. „Ráda se k tobě přidám a prohlídnu si ho naživo.“

Vyšly jsme zadním vchodem a zastavily se u našich dvou aut – Luliným červeným firebirdem a mým rezavým Fordem Explorerem.

„Nejspíš bychom měly vzít tvůj auták,“ navrhla Lula, „pro případ, že bychom ho musely střílet. Když vykrvácí v tom tvém, nic se nestane.“

„Nebudeme po něm střílet.“

„To nemůžeš vědět jistě.“

„Je to obchodník. Na policejním snímku je v obleku. Není to žádný šílenec. A navíc, my lidi nestřílíme... většinou.“

Lula si zapnula pás na sedadle spolujezdce. „No, jak myslíš.“

Bylo pondělí, devět hodin ráno. Srpen. Vedro a dusno. Vzduch měl nahnědlý nádech a zdálo se, že štípe v očích a usazuje se v krku. Prostě léto v Jersey.

Hnědé k ramenům sahající kudrnaté vlasy jsem měla stažené do culíku a na sobě džíny a červené tílko. Lulu obepínal černý saténový korzet ve westernovém stylu a jedovatě zelená sukně jí sahala jen pár centů pod místa, kde záda ztrácejí své jméno. Lula je menší než já, ale je jí mnohem víc. I kdybych vedle ní stála nahá, nikdo by mi nevěnoval jediný pohled.

DVĚ

JIMMY POLETTI ŽIL V NÓBL čtvrti na západním okraji města. Podle informací, které jsem dostala od Connie, byl potřetí ženatý, měl dva dospělé syny a druhý dům na ostrově Long Beach.

Z Hamilton Avenue jsem to vzala přes Broad Street a pak zabočila na State Street. Z té jsem po chvíli sjela a trochu kličkovala po okolí, dokud jsem nenašla ohromný cihlový dům postavený v koloniálním stylu, patřící Polettimu a jeho ženě Trudy. Zastavila jsem na příjezdové cestě. Obě jsme s Lulou vystoupily a celé si to pořádně prohlédly. Profesionálně udržovaná zahrada. Garáž pro čtyři auta. Dvě patra. Zbytečně velké mahagonové dveře. Štěkot ozývající se odkudsi zevnitř; znělo to jako malý pes.

Když jsem zazvonila, otevřela mi štíhlá žena. Kolem čtyřicítky, dlouhé hnědé vlasy. V černých kalhotách na pilates a vypasovaném oranžovém tričku s krátkými rukávy.

„Hledám Jimmyho Polettiho,“ řekla jsem.

„Tak se zařadte do fronty,“ odpověděla. „Toho hledáme všichni.“

„Takže tu není?“

„Naposledy jsem ho viděla v pátek u snídaně. Šla jsem na hodinu pilates a když jsem se vrátila, byl v tahu.“

„Hlásila jste to na policii?“

„Ne. K čemu by to bylo? Přece ho nikdo neunesl.“

„Jak můžete vědět, že ho nikdo neunesl?“

„Nechal mi tu vzkaz, abych nezapomněla v pondělí a ve čtvrtek vynést odpadky před dům.“

„To bylo všechno, co vám napsal?“

„Všechno.“

„Žádné známky boje nebo násilného vniknutí?“

„Ne.“

„Vzal si něco s sebou?“

„Nějaké oblečení a jedno z našich aut. Mustanga.“

„A od té doby se vám neozval?“

„Vůbec.“

„Vypadáte dost klidně.“

„Dům je splacený a napsaný na mě. A nechal mi tu psa i mercedes.“ Podívala se na hodinky. „Musím běžet. Přijdu pozdě na pilates.“

„To musela bejt velká láska,“ prohodila Lula.

„Jo,“ přikývla Trudy. „Já milovala jeho peníze a on sám sebe.“

Podala jsem jí svou vizitku. „Zastupuji agenturu, která za něj složila kauci. Pokud se vám ozve, zavolejte mi, prosím.“

„Jasně,“ odtušila a zabouchla dveře.

Vrátily jsme se do mého auta.

„Ta ti nezavolá,“ konstatovala Lula.

Vytočila jsem číslo na Connie.

„Kontrolovali jste ty jeho autobazary?“ zeptala jsem se jí. „Objevil se v práci?“

„Jeden z nich je zavřený. Mluvila jsem s vedoucími těch zbylých dvou a od jeho zatčení ho nikdo neviděl. Myslím, že s nimi mluvil párkrát po telefonu. Ale jen do té doby, než zmizel.“

„Nemáš adresu jeho dětí?“

„Jeden syn žije v Severním Trentonu, ten druhý v Hamilton Township. Pošlu Lule textovku s adresami domů i do práce.“

Vrátila jsem se zpátky na State Street a zamířila k Severnímu Trentonu.

„Jeden z nich bydlí v Cherry Street,“ předčítala mi Lula z textové zprávy, „a vypadá to, že pracuje v továrně na knoflíky.“

Za dvacet minut jsem už parkovala před domem Aarona Polettiho. Byla to úzká dvoupatrová řadovka, podobná domu mých rodičů v Burgu. Miniaturní dvorek se soškou Panny Marie uprostřed. Na stožáru trčícím z maličké verandy visela americká vlajka.

„Tahle Panenka Maria je pěkná,“ poznamenala Lula. „Líbí se mi, když mají modrý šaty. Působí fakt nadpozemsky, tak poklidně, teda až na ten odštípnutej kousek hlavy. Asi to schytala baseballovým míčkem nebo tak něco.“

Po zazvonění mi otevřela mladá žena s batoletem u boku. Představila jsem se a oznámila jí, že hledám jejího tchána.

„Opravdu *netuším*, kde je,“ spustila. „A tady rozhodně není vítán. Je to příšernej člověk. Poslyšte, já mám malou holčičku, a to, co prováděl, je *prostě hnus*.“

„Nebyl ve styku s vaším manželem?“

„Ne! Alespoň o tom nic nevím. Nedokážu si představit, že by se s ním Aaron vůbec bavil.“

„Aaron pracuje v továrně na knoflíky?“

„Dělá u pásu. Otec ho chtěl zaměstnat u sebe v podniku, ale on to odmítl. Nikdy spolu moc nevycházeli.“

Dala jsem jí vizitku a poprosila ji, ať mi zavolá, kdyby se o tchánovi něco dozvěděla.

„Fajn, tak tahle ti taky nezavolá,“ řekla Lula, když jsme se vrátili do mého fordu. „Tady se Jimmy Poletti schovávat nebude.“

Nejspíš měla pravdu, ale člověk nikdy neví.

„Syn číslo dvě?“ navrhla Lula.

„Proč ne.“

Syn číslo dvě žil v bytovce ve správní oblasti Hamilton Township. Podle informací od Connie mu bylo dvaadvacet, byl svobodný a pracoval jako kuchař v rybí restauraci na Route 31.

Bytovky byly tvořeny třemi fádními cihlovými krabicemi nasázenými kolem asfaltového parkoviště. Každá budova měla dvě poschodí a jediné dveře uprostřed. Estetická údržba okolí nulová. Tohle nebyla žádná lukrativní adresa.

Zaparkovala jsem, vešly jsme do prostřední bytovky a vydaly se po schodech do patra. Všechno tu bylo čistě účelové.

Chodba byla jen slabě osvětlená, což nebylo na škodu, jelikož koberec nevypadal zrovna vábně. Zazvonily jsme u bytu 2C.

Dveře zavrzaly a ven vykoukl vyzábělý chlápek. Necelých 180 centimetrů, krví podlité oči, soudě dle stavu vlasů právě vstal z postele a byl cítit trávou. Na pažích měl jizvičky po popáleninách, nejspíš od každodenního smažení ryb, a na sobě růžové trenky s červenými srdíčky.

„Oswald Poletti?“ zeptala jsem se.

„Jo. A vy? Skautky, co prodávaj sušenky?“

„Pěkný trenky,“ pochválila ho Lula.

„Dárek od jedný holky.“

„Musela vás fakt nesnášet.“

Představila jsem se a sdělila mu, že hledáme jeho otce.

„Toho jsem neviděl,“ zahuhlal. „Nejsme si zrovna blízci. Je to ještě větší parchant než já. Ty vole, vždyť mě pojmenoval Oswald!“

„Nevíte, kde bychom ho našly?“ zajímala jsem se.

„Možná někde v Mexiku?“

I jemu jsem dala vizitku a poprosila ho, aby mi zavolal, kdyby se něco dozvěděl.

„Nemáme vůbec nic,“ stěžovala si Lula, když jsme seděly zpátky v autě. „Ten by ti brnkнул, leda kdyby potřeboval ty sušenky.“

„Takže děti nemají Jimmyho Polettiho v lásce. Ani jeho žena. Co myslíš, kdo by ho mohl mít rád?“

„Jeho máma?“

Zavolala jsem znovu Connie. „Nemáš adresu na Polettiho matku?“

Za dvě minuty mi v mobilu přistála textovka s její adresou. „Bydlí v Burgu,“ informovala jsem Lulu. „V Elmer Street.“ „Začíná to bejt pěkná nuda. Nikdo se s náma nechce bavit. Nikdo nic neví. Táhne se to a já si potřebuju zajít na oběd.“

Odbočila jsem na Spring Street a o dva bloky později na Elmer Street. Po pár desítkách metrů jsem zajela k chodníku a zaparkovala za pohřebním vozem. Stál přímo před domem paní Polettiové a vchodové dveře byly dokořán.

„To nevypadá dobře,“ mumlala Lula. „Nejspíš je tu někdo další, kdo nám nic neřekne. Leda by to byl Jimmy. V tom případě sláva, případ je uzavřen.“

Vystoupila jsem a vešla do domu. Uvnitř se motala spousta lidí. Dva muži, zřejmě pohřební zřizenci, jakýsi starý pán s kapesníkem u nosu, jiný muž kolem padesátky, jenž působil poněkud klidněji, a dvě ženy. Jednu z nich jsem znala: Mary Klotzová.

„Co se děje?“ obrátila jsem se na Mary.

„Vypadá to na srdce,“ odpověděla. „Už dlouho na něj trpěla. Bydlím naproti a sanitka tu byla každou chvíli. Viděla jsem tu blikat maják tak jednou týdně.“

„A ti dva...“

„Manžel a nějaký příbuzný. Synovec nebo tak něco.“

„Její syn se neukázal?“

„Moc ji nenavštěvoval. Nejspíš ho hledáte, co?“

„Nedostavil se k soudu.“ Podala jsem jí vizitku. „Kdybyste ho viděla, budu ráda, když mi zavoláte.“

Lula na mne čekala v autě. Mrtvé lidi neměla ráda.

„Tak co?“ vyzvíдалa.

„Polettiho matka. Zřejmě přirozená smrt. Otec je ještě naživu, ale nemluvila jsem s ním. Nechtěla jsem ho obtěžovat.“

„Viděla jsi ji?“

„Ne.“

Lula se otrásla. „Mám z toho tady husí kůži. Po celým domě se prohánějí duchové. Zdá se mi, že jsem je slyšela kvílet.“

„Kvílet?“

„No jasně! Přišli si pro duši tý mrtvý. Copak nechodíš do kina? Nevidělas žádný film s Harrym Potterem? Každopádně mám děsnej hlad. Potřebuju kuřecí burger s extra omáčkou, slaninou a pořádnou porcí hranolků.“

Dovezla jsem Lulu nejdřív do kuřecího fast foodu, pak ji vysadila v kanceláři a zamířila k rodičům. Bydlí nedaleko, přímo v centru Burgu. Svůj dvojdomek sdílejí s jednou moc milou vdovou, která ještě pamatuje Metuzaléma. Žije skromně z manželovy penze, televize jí běží od rána do večera a celý den peče koláčky.

Sotva jsem zaparkovala před domem, už mě u dveří vítala babička Mazurová. Babička bydlí u rodičů od té doby, co dědeček vyměnil zdejší pozemské představení za reality show na nebesích. Měsíc poté, co se nastěhovala, jsme otci schovali brokovnici. Občas u stolu přijdou chvilky, kdy mu obličej zbrunátní, klouby prstů zbělají a my víme, že jsme udělali dobře, když jsme odstranili pokušení z jeho dosahu. Matka se s tím vyrovnává po svém. Pije. Podle mého názoru je s babičkou děsná psina. Ovšem já s ní nemusím bydlet.

„Jdeš zrovna včas na oběd,“ otevřela babička sítové dveře. „Máme sendviče se sekanou, co nám zbyla.“

Následovala jsem ji do kuchyně. Rodiče nemají centrální klimatizaci. Ve všech pokojích stojí větráky, jedna mobilní klimatizační jednotka visí na okně v obýváku, další ve dvou z ložnic. Kuchyně je peklo. Matka s tichou rezignací a obličejem rudým od horka nechává svůj pot pomalu odkapávat do hrnců s polévkou. Zdá se, že na babičku vedro vliv nemá. Tvrdí, že jí potní žlázy přestaly fungovat v době, kdy to zabalily její vaječníky. Usadila jsem se u malého kuchyňského stolu a položila tašku na zem.

„Jdeš po Jimmym Polettim?“ zajímala se babička. „Slyšela jsem, že složil kauci a zmizel.“

„Mluvila jsem s jeho ženou a oběma syny. Podle všeho ho nikdo nemá rád a nikdo netuší, kde se schovává.“

„Jo, je to pěkněj zmetek. Dokonce ani jeho máma ho neměla ráda.“

„S tou jsem si taky chtěla promluvit, ale je mrtvá.“

„Já vím,“ přikývla babička. „Před hodinou mi to volala Rose Krabcheková. Paní Polettiovou vystaví k poslednímu rozloučení v pohřebním ústavu. Určitě se tam dveře netrhnou. Je teď tak trochu celebrita, když je její syn na útěku.“

V Burgu nemají kino, a tak všichni místo toho chodí do pohřebního ústavu na Hamilton Avenue.

„Nezaslechla jsi nějaké klepy o Jimmym?“ zeptala jsem se babičky.

„Nic užitečného. Měl dům na pobřeží, ale prý mu ho smetl ten poslední hurikán. Viděla jsem fotky a pláž úplně zmizela. Co s tím udělají? Vlastní teď kus oceánu?“

Matka začala na stůl pokládat talíře a papírové ubrousky. „Kdo si dá sendvič se sekanou?“

Přihlásila jsem se. „Se spoustou kečupu!“

„A s hranolkama,“ přidala se babička. „Já k tomu chci hranolky a nakládanou zeleninu.“

Matka je mojí starší verzí, s kratšími vlasy a širším pasem. Babička se dřív podobala matce, ale gravitace si vybrala svou daň, takže teď má povislou kůži stejné barvy a textury jako kuře vytažené z polévky a pečlivě naondulované ocelově šedé kudrny. Je ve věku, kdy už se ničeho nebojí a má pořád dost energie na to, aby rozsvítila celé město jako vánoční stromeček.

„Jimmy Poletti s rodinou zrovna nevycházel,“ pokračovala babička, „ale auta prodávat uměl. Sympaťák z televize. Já bych si teda od něj auto koupila. Nosil pěkný obleky a taky bylo vidět, že má slušnou výbavu.“

„Vzadu v těch svých autobazarech prodával holky,“ namítla matka. „Je to hnusný a nechutný.“

„Netvrdím, že je to dobrý člověk,“ bránila se babička. „Jen že má opravdu slušnou výbavu. Možná je to podvod. Třeba si do slipů dává tenisáky. Nebo si je vycpává toaletním papírem. Myslíš, že to chlapi dělají?“

Ve svém životě jsem v poslední době měla dva muže a ani jeden z nich žádné tenisáky nepotřeboval.

Matka položila sendviče se sekanou na stůl a posadila se. „Jeho druhou ženu jsem občas vídávala na mši. Někdy měla modřiny. Otřesné. Modlila se a plakala, chudák. Všichni jsme si oddechli, když od něho odešla.“

„Já mluvila s jeho *třetí* ženou,“ řekla jsem. „Ta se určitě nechystá s pláčem modlit v kostele.“

„U takového člověka nikdy nevíš,“ pokračovala matka. „Nemá žádnou úctu k životu. Je schopný všeho.“

„Výborná sekaná,“ zakousla se babička do sendviče. „Dobře, že jsi ji potřela grilovací omáčkou.“

„Viděla jsem to v televizi.“

„A je krásně šťavnatá.“

Matka polkla a odpověděla: „Naložila jsem ji do bourbonu.“

TŘI

OD RODIČŮ JSEM SE vrátila zpátky do svého bytu. Mám v počítači nainstalovaných pár vyhledávacích programů a chtěla jsem si Polettiho trochu proklepnout. Bydlím v poměrně slušném, i když ne vyloženě úžasném činžáku na severním okraji Trentonu. Vpředu má parádní hlavní vchod, který nikdo nepoužívá. Místo toho všichni využívají prostorné parkoviště za budovou. Osmdesát procent obyvatel tvoří senioři honosící se svou invaliditou a posuzující kvalitu dne podle toho, jak blízko u zadního vchodu se jim podaří zaparkovat.

Můj byt má jedinou ložnici, koupelnu, kuchyňku a obývací sloužící také jako jídelna. Mých pár kusů nábytku pochází převážně z druhé ruky, od příbuzných, kteří ho nakoupili někdy v roce 1950.

Zrovna jsem si zadala Jimmyho Polettiho do jednoho z oněch programů, když někdo zabušil na dveře. Přešla jsem

ke dveřím, zamžourala do kukátka – a neviděla vůbec nic. Vydala jsem se zpátky k počítači a bušení se ozvalo znovu. Ještě jednou jsem se podívala do kukátka.

„Tady dole, ty blbko,“ zaječel někdo.

Ten hlas jsem znala. Randy Briggs. Nepatřil mezi mé oblíbené. Stejně starý jako já, nazrzlý blondák. Asi metr vysoký. A věčně nakrklý.

Otevřela jsem dveře. „Co je?“

„To má být pozdrav?“ vecpal se do bytu. „Jde o to, že jsem malej, co? Nesnášíš mě, protože jsem prcek.“

„Je mi jedno, že jsi malý. Mám ráda spoustu malých věcí. Malý psy nebo třeba narcisy. Nesnáším tě, protože jsi protivnej podvraťák. Zabilo by tě, kdybys byl trochu milý?“

Podíval se na mě. „Proč to říkáš? Něco se k tobě doneslo?“

„O čem?“

„O zabíjení. Že mě někdo chce zabít.“

„Pokud vím, každý, kdo tě zná, tě chce zabít.“

„Nedělám si srandu. Slyšelas, že po mně jdou?“

„Po tobě?“

„Jo. Jsem v průseru.“ Přešel do kuchyně a začal se tam rozhlížet. „Nemáš něco k pití? Drink by bodnul. Třeba vodka s ledem.“

„Nemám žádnou vodku.“

„A co víno? Rulandský modrý?“

„Leda tak pivo.“

„Beru.“

Otevřela jsem pivo a podala mu ho. Obrátil ho do sebe, hřbetem ruky si otřel rty a podal mi prázdnou lahev.

„Nejspíš budeš chtít vědět víc o těch zabijácích,“ prohlásil.

„Ani snad ne.“

„Proč bys proboha nechtěla vědět víc?“

„Jednoduchý jak facka. Není to moje věc.“

„Ale jsme kamarádi.“

„To bych neřekla.“

„Sakra, to je trochu krutý. Po tom všem, co jsme spolu prožili.“ Zašel zpátky do chodby a vrátil se se sportovní taškou.

„Co to má být?“ zírала jsem na ni.

„Moje věci. Potřebuju se někde upíchnout.“

„Tady těžko.“

„Proč?“

„Nemám tě ráda.“

„Ale můj byt vyhodili do vzduchu. Musím bydlet u někoho, kdo vlastní zbraň.“

„To ne. Ne a ne a ne.“

„Nebudu ti vůbec na obtíž. Podívej na mě – jsem malej, ani o mně nebudeš vědět.“

„Vím moc dobře, že tu jsi. A víš proč? Protože mě začalo děsně píchat v levém oku.“

Hrábla jsem po jeho tašce a vyrazila ke dveřím. Popadl mě za nohu, takže jsem skončila v pokleku pár kroků od nich.

Pokoušela jsem se ho setřást. „Pusť mě!“

„Ne. Dokud neřekneš, že tu můžu zůstat.“

„Nikdy.“

„Prosím, pěkně prosím. Budu milej! Musíš mi pomoci. Nechci umřít. Jimmy Poletti mě chce zabít.“

„Jimmy Poletti?“

„V telce vypadá mile, ale je to zákeřnej hajzl.“

„Proč tě chce zabít?“

„Dělal jsem mu účetního. Zním všechna jeho tajemství. Praní špinavejch peněz, úplatky, konta v cizině.“

„Najal si tě, protože věděl, že jsi slizkej parchant, tak proč bys teď pro něj měl najednou představovat hrozbu?“

„Když ho zatkli, poldové šli po všem jako kobylky. Papíry se nám podařilo zlikvidovat, ale ještě jsem tu já.“

„Bojí se, že ho práskneš?“

„Jo.“

„A udělal bys to?“

„K čertu, nejspíš jo.“

„Byl jsi na policii?“

„Ne. Jsem v tom kreativním účetnictví taky namočenej. Nejdřív jsem si říkal, že mám na výběr buď nechat se zabít, nebo se zkusit dohodnout s poldama, ale pak jsem si vzpomněl na tebe. Když Polettiho dostaneš, zabásnou ho nejmíň na sto let a nebude mě moct zabít. A já nebudu muset na policii.“

„Dobře, tohle ti věřím. Ale proč chceš zůstat zrovna tady?“

„Nikdo jiný mě u sebe nenechá.“

„Tak tohle ti taky věřím.“

„Musíš mi pomoci,“ škemral Briggs. „Bez tebe jsem mrtvej muž. Víš, co zbylo z mého bytu? Jen to, co mám v tý tašce. Naštěstí jsem byl zrovna ve sklepě a pral si prádlo, když mi hodil oknem do obýváku zápalnou bombu. Ten chlap je magor!“

Magor, který jde po Randyho Briggsovi. A Randyho Briggse mám teď já. Takže bych ho možná mohla využít jako návnadu na Jimma Polettiho.

„Co se děje?“ ozval se Briggs. „Nelíbí se mi, jak se na mě teď díváš. Jako když přemýšlíš. A to mě vždycky děsí.“

„Možná tě tu nechám, když mi pomůžeš najít Polettiho.“

„Udělám cokoliv,“ pustil konečně mou nohu. „Co chceš vědět?“

Položila jsem jeho tašku na zem a postavila se. „Máš představu, kde by mohl být?“

„Přesně ne,“ řekl Briggs, „ale vím, kde vlastní nemovitosti, a znám pár jeho kámošů gangsterů.“

„Schovali by ho u sebe?“

„Pokud by si mysleli, že se jim podaří shrábnout jeho prachy. Ulil si stranou hodně slušnou sumu.“

„Víš, kam si ty peníze ulil?“

„Kdo? Já? Ne!“

„Ale víš! Proto tě chce zabít.“

„Nemám k nim přístup. Jenom možná vím, kde je má.“

Páni. „A co dál?“

„To je všechno. Přísahám!“

Na jídelním stole jsem rozložila mapu Trentonu. „Kde má ty nemovitosti?“

„Tady jsou ty tři autobazary,“ začal Briggs. „O těch víš. Pak mu patří nadzemní parkoviště, kde má sklad. Poblíž vládních budov. Část pronajímá. Je to na rohu State a Norton Street. Pokud vím, nejsou tam žádný kanceláře, jen parkovací místa. Pak je tu dům v Západním Trentonu. Určitě jsi tam už byla